

ОЛЕГ АЙРАНОВ
БЪДЪКА

chitanka.info

— Къде изчезна пак Гергев, бе? — сети се изведнъж младши сержантът и се огледа. Бъдъка, висок не повече от кинта и петдесет без кепе, нещо бе взел да му се губи сутрин.

Взводът вече привършваше с утринната физзарядка, но въпреки десетте обиколки на плаца все още не се беше събудил.

— Сигурно е в кенефа — обади се някой от редовните топачи.

— Строй се по отделения! — изкомандва младши сержантът. — Равни-ис! Мир-р-рно! Към кенефа, ходо-ом марш!

Още от входа на огромното заведение за масов зор над тухлените зидчета се открояваше едно свръхдименционално кепе. Друг на негово място отдавна да го беше сменил за едно с нормален размер, но Бъдъка така се чувстваше по-висок и значим. Войниците се насъбраха около клекналия между две зидчета и зачакаха поредния сеир.

— Ама ти тука ли се скатаваш всяка сутрин, бе, Гергев? — с привидно учудване забеляза младши сержантът.

— Съвсем не, другарю младсержант! — понечи да се надигне Бъдъка, но своевременно се отказа. — Ми, какво да правя, като все сутрин ми иде...

Наоколо се разсмяха. Бъдъка се имаше за тарикат, но като всички дребни хитреци не успяваше да съобрази, че плитките му селски номера отдавна са добре известни и отработени в армията. Младши сержантът го изгледа продължително и бавно се бръкна за цигарите. Имаше вид на котарак, току-що открил оплело се в клоните пиленце.

— Слушайте, бойци — ухили се той, разгонвайки смрадта с кълбета дим — тази седмица, който е дневален, да буди редника Гергев половин час преди да е свирила тръбата, да може боецът да се изтропа!

Войниците се развеселиха още повече.

— И да му подготви нарязан вестник „Народна армия“, ясно ли е? — доволен от тънкото си чувство за хумор младши сержантът се обърна и излезе.

Дали Бъдъка впоследствие наистина ставаше по-рано и какво правеше никой не разбра, но оттук нататък беше взет под специално наблюдение. Имаше ли някаква хамалогия за вършене, той беше първият, когото впрягаха. А на сутрешната физзарядка младши сержантите следяха да изпълнява стриктно всички упражнения, след което не пропускаха педагогично да му изкажат „служебна благодарност“ за положеното старание. Така първите седмици в

поделението му минаха с поредица от спортни занятия, извънредни задължения и щедро изказвани служебни благодарности.

* * *

Срядата открай време се водеше като ден с повишена опасност за проверка, но този път слуховете се бяха съгъстили и малкото поделение от ранни зори се привеждаше в опрятен вид. Целият състав метеше, миеше, търкаше, чегърташе и варосваше на поразия, особено участъка около КПП-то^[1]. Плацът приличаше на настъпен мравуняк.

Сред зелено-кафявото море ярко се открояваше една тъмносиня униформа с внушителни размери. Сто и тридесетте кила живо тегло на капитана 2-ри ранг респектираха сами по себе си, но още по-впечатляваща беше аристократичната му осанка, умерената ситна крачка и бавната сякаш плуваща походка, която му беше докарала прякора „Гемията“. Как и защо този офицер от военноморския флот беше преместен толкова навътре в страната да командва сухопътно поделение никой не знаеше. Никой не смееше и да пита много, защото Гемията имаше непристъпен вид, рядко отваряше уста. Обикновено самото му появяване, съпроводено с повдигането на лявата вежда, беше достатъчно, за да се задейства всичко живо, докато обстановката придобиеше вид в съответствие с действащите устави.

Гемията плаваше по плаца сред войници, старшини и офицери и оглеждаше мълчаливо подготовката, докато погледът му се спря върху гърба на един клекнал новобранец с извънгабаритно кепе, който действаше особено усърдно...

Бъдъка беше напълнил в кофата събраните от района фасове и сега пипнешком търсеше зад себе си метлата, за да сбере остатъка върху лопатата. След като не успя да я докачи той се извърна в клекнало положение и замръзна: пред него стоеше една грамада тъмносиньо достолепие, която услужливо му подаваше търсената метла. Бъдъка скочи на крака, автоматично я пое с дясната и докато отчаяно се опитваше да съобрази с коя ръка да козирува, изломоти първото, което му дойде наум:

— Другарю капитан 2-ри ранг, редник Гергев Ви изказва служебна благодарност!

Наоколо се възцари гробна тишина. Фалове в поделението се случваха ежедневно, но такава изцепка наистина беше невиджан прецедент. Войниците замряха, старшините изстинаха, а на офицерите направо им прилоша. Даже гаргите от покрива на столовата млъкнаха в очакване. Така минаха няколко секунди, през които Гемията и Бъдъка се гледаха очи в очи — единият сериозно изненадан, другият със смътното усещане, че този път беше сгафил вече наистина яко.

След няколко тягостни мига тъмносинята планина се раздвижи нагоре-надолу и започна да се тресе с повишена честота. От гърлото на Гемията широко като трюма на шлеп се разнесе басов смях. Личният състав наоколо също си пое дъх и облекчено се закикоти, даже гаргите се заобаждаха отново. Само Бъдъка, вкопчил се в метлата, продължаваше стреснато да мига.

Смехът на Гемията секна също така внезапно както беше започнал. Дочул всеобщото веселие зад гърба си, той се извърна, огледа плаца и вдигна лявата вежда. Поделението млъкна, като че ли някой го беше хванал за гърлото.

— Кой го е учил този боец на устав? — тихо попита Гемията.

Никой не каза гък, но всички погледи в синхрон се насочиха към злополучния младши сержант.

— Ротен? — едва-едва го погледна тъмносиньото величие.

Младши сержантът глухо доложи.

Гемията обърна поглед към стоящия наблизо въпросен офицер и кимна:

— След занятията при мене!

И без да се обръща повече пое курс към щаба.

Вратата зад него едва беше хлопнала, когато на плаца избухна всеобща глъчка. Забравили всякакво чинопочитание, всички се включиха в коментарите на случилото се, даже дежурните изскочиха от КПП-то, да чуят нечуваното.

А отвън, пред затворения опустял портал, шофьорът на една черна волга натискаше за трети път клаксона и с любопитство следеше в огледалцето как смаяното лице на седналия отзад генерал постепенно почервява от досада.

[1] КПП: „контролно-пропускателен пункт“ — вход/изход на военно поделение ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.